

Arrest

nr. 327 031 van 21 mei 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 9 januari 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 27 november 2024 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van 27 november 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 15 januari 2025 met refertenummer 124845.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 april 2018 diende verzoeker een eerste aanvraag in voor het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van zijn Nederlandse schoonzus. Op 23 oktober 2018 nam verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.2. Op 7 december 2018 diende verzoeker een tweede aanvraag in voor het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van zijn Nederlandse schoonzus. Op 6 juni 2019 nam

verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.3. Op 25 juni 2019 diende verzoeker een derde aanvraag in voor het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van zijn schoonzus (Nederlandse nationaliteit). Op 23 oktober 2019 nam de verwerende partij de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij nr. 260.287 van 7 september 2021 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het annulatieberoep tegen deze beslissing.

1.4. Op 11 juni 2024 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 27 november 2024 onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt luidt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 11.06.2024 werd ingediend door :

*K., B. (N° R.N. (...))
Geboren te (...) op (...)1991
Nationaliteit: Albanië
Adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij op 16.04.2008 een visumaanvraag type C indiende. Deze aanvraag werd goedgekeurd op 29.04.2008. Op 24.04.2018 dient betrokkene een eerste aanvraag gezinshereniging in met zijn Nederlandse schoonzus. Deze aanvraag wordt geweigerd op 23.10.2018 en gaat gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 07.12.2018 dient hij opnieuw een aanvraag gezinshereniging in, die opnieuw negatief wordt afgesloten op 06.06.2019 en weer gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 25.06.2019 dient hij een derde aanvraag gezinshereniging in, die negatief wordt afgesloten op 23.10.2019. Op 08.01.2020 wordt betrokkene ten onrechte door de gemeente (...) in het bezit gesteld van een F-kaart. De afgifte van deze verblijfskaart had slechts een declaratoir karakter en geen constitutief. De loutere afgifte van deze F-kaart impliceert niet dat werd overgegaan tot de toekenning van een verblijfsrecht. In casu was er geen sprake van een onderliggend verblijfsrecht en werd de F-kaart ten onrechte aan betrokkene overhandigd. Op 05.10.2020 kreeg de gemeente Essen instructies om de F-kaart in te trekken en op datum van 27.01.2021 werd ze gesupprimeerd, datum waarop hem tevens de bijlage 20 dd. 23.10.2019 betekend werd.

Het feit dat zijn moeder, broer en zijn drie zussen de Belgische nationaliteit hebben verworven en dat zijn andere broer legaal in België verblijft, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij niets of niemand zou hebben in Albanië om op terug te vallen. Hij zou er geen enkel vangnet van familie of vrienden hebben die kunnen instaan voor zijn zorg en onderhoud. Betrokkene maakt dit echter niet aannemelijk, evenmin toont hij aan dat hij, als gezonde volwassen man, zorg en onderhoud nodig heeft. Het lijkt bovendien erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef

immers ruim 27 jaar in Albanië en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020). Het staat betrokkene vrij om voor zijn terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene geen vangnet en accommodatie meer zou hebben niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM omdat hij al jaren zou samenleven met zijn familie, dat zij elkaars steun en toeverlaat zouden zijn. Hij zou hier een intense privéleven opgebouwd hebben. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene inderdaad verschillende familieleden heeft met de Belgische nationaliteit evenals een broer met tijdelijk verblijfsrecht. Betrokkene woont samen met zijn twee broers en met zijn moeder. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt echter niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). In casu worden dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid niet aangetoond. Het loutere feit dat betrokkene samenwoont met zijn familieleden, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook afhankelijk is van deze familieleden. De bijkomende elementen van afhankelijkheid dienen op actieve wijze aangetoond te worden en vallen niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden geen getuigenverklaringen voorlegt. Betrokkene toont aldus niet aan dat hij hier een netwerk van sociale banden opbouwde van die orde is dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen.

Verzoeker toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoeker toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen van zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijk terugkeer naar Albanië uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet

bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beweert dat hij vreest voor gevaar indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor gevaar volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit in aanraking gekomen zou zijn met de politie of justitie en dat hij over een blanco strafblad zou beschikken, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene op 19.09.2024 onder aanhoudingsmandaat geplaatst werd en in de gevangenis werd opgesloten voor inbreuken op de drugswetgeving. Op 19.11.2024 werd het aanhoudingsmandaat opgeheven onder voorwaarden en werd betrokkene vrijgelaten uit de gevangenis.

Betrokkene beroept zich nadrukkelijk op zijn elementen van lang verblijf en integratie als buitengewone omstandigheden. Echter, deze elementen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien zij behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat "omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, niet in het buitenland, is ingediend." (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat hij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloor gaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019).

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij sinds 2018 in België zou verblijven, hij zou hier dus al ettelijke jaren verblijven, volledig geïntegreerd zijn en al jaar en dag tewerkgesteld, hij zou zijn leven in België verder willen uitbouwen, hij zou alles in het werk stellen om zich volledig aan te passen en bij te dragen aan onze maatschappij volgens onze normen en waarden, dat er sprake zou zijn van een aanzienlijke inzet om zich te integreren en de Nederlandse taal machtig te worden, dat hij zou getuigen van een zeer positieve ingesteldheid en motivatie, dat hij zich de Belgische cultuur eigen gemaakt zou hebben, dat zijn belangen zich in België zouden situeren, dat er sprake zou zijn van een duurzame verankering, dat hij in zijn eigen onderhoud zou kunnen voorzien, dat hij hier een uitgebouwde vriendenkring zou hebben, dat hij zich zou inzetten voor anderen, dat hij verschillende loonfiches voorlegt evenals een bewijs van aansluiting bij het ziekenfonds, zijn arbeidsovereenkomst, enkele deelcertificaten Nederlandse taallessen, zijn inburgeringscontract en een bewijs van aanmelding bij het agentschap integratie en inburgering) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

1.5. Op dezelfde datum wordt eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

De heer :

*Naam, voornaam: K., B.
geboortedatum: (...)1991
geboorteplaats: (...)
nationaliteit: Albanië*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Betrokkene toont niet aan dat hij minderjarige kinderen heeft. Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Uit het administratief dossier blijkt niet dat er sprake is van een actuele medische problematiek die betrokkene verhindert om te reizen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten."

2. Over de rechtspleging

Ter terechtzitting legt verzoeker een aantal nieuwe stukken neer, meer bepaald een e-mail betreffende zijn aansluiting bij een hospitalisatieverzekering en loonbrieven.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder: de Raad) merkt op dat de mogelijkheid om aanvullende stukken in te dienen in de rechtspleging voor de Raad enkel is voorzien in artikel 39/76 van de vreemdelingenwet. Artikel 39/76 ressorteert onder titel *Ibis*, afdeling II, van de vreemdelingenwet dat de specifieke bepalingen bevat die gelden voor de beroepen in volle rechtsmacht tegen beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Deze procedure is op de huidige zaak van toepassing. Artikel 39/81 en volgende van de vreemdelingenwet, dat het verloop van de annulatieprocedure beschrijft en dat op grond van artikel 39/2, § 2, van de vreemdelingenwet op de huidige zaak toepasselijk is, voorziet niet in de mogelijkheid om een aanvullende nota in te dienen. De mogelijkheid om nieuwe elementen ter kennis te brengen is bijgevolg exclusief voorbehouden voor de beroepen in volle rechtsmacht tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Het is de partijen echter toegestaan om nieuwe feiten, die een invloed kunnen hebben op de ontvankelijkheid en/of de gegrondheid van het beroep, op grond van artikel 39/62 van de vreemdelingenwet aan de Raad ter kennis te brengen. Deze elementen worden als een loutere inlichting in aanmerking genomen (RvS nr. 233.527 van 19 januari 2016)

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert volgende middelen aan tegen de eerste bestreden beslissing:

"11. De Middelen

Eerste middel: schending van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991. het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel

Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoeker d.d. 11.06.2024 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

Dat integendeel tot wat door verwerende partij werd beslist de aanvraag van verzoeker geenszins als onontvankelijk kon worden beschouwd.

Dat de motivering van de bestreden beslissing om verzoekers' aanvraag onontvankelijk te verklaren niet afdoende is en in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Dat de bestreden beslissing onaanvaardbaar is voor verzoeker en vernietigd dient te worden omwille van een gebrekkig onderzoek, een schending van de motiveringsplicht en een schending van het rechtszekerheidsbeginsel.

1. Buitengewone omstandigheden

In eerste instantie wenst verzoeker te verwijzen naar het feit dat verwerende partij van mening is dat er geen buitengewone omstandigheden werden aangehaald.

Dat dit flagrant onwaar is en op zijn minst onvoldoende gemotiveerd werd door verwerende partij!

Kruispunt-migratie.be beschrijft buitengewone omstandigheden als volgt:

"Het zijn omstandigheden waardoor het 'onmogelijk of bijzonder moeilijk' is om een verblijfsaanvraag voor België in te dienen volgens de gewone procedure voor een verblijf voor meer dan drie maanden, d.w.z. vanuit het buitenland, voor je naar België komt. Volgens die gewone procedure van artikel 9 van de Verblijfswet moet je een verblijfsaanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor je land van herkomst, of voor het land waar je wettig verblijft voor meer dan drie maanden. Maar als dat onmogelijk of bijzonder moeilijk is en als je al in België verblijft, alleen dan kan je een 9bis-aanvraag indienen in België. "

Dat verzoeker wel degelijk buitengewone omstandigheden heeft aangehaald die verantwoord zijn waarom zijn aanvraag in België werd ingediend.

Verwerende partij somt ze zelf op in de bestreden beslissing.

Verwerende partij faalt er vervolgens echter flagrant in afdoende te motiveren waarom deze elementen niet zouden volstaan.

De motiveringsplicht, zoals ze voortvloeit uit de bepalingen van de wet van 29 juli 1991, houdt in dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dienen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende dient te zijn.

Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij het motiveringsbeginsel flagrant schendt!

Men stelt immers louter het volgende:

"De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Dat, integendeel tot wat men stelt er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft.

Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v., St. nr. 56146; R.v. St. nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v. St. nr. 60962, 11 juli 1996, T. Vreem.1997, nr. 4, p. 385).

Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Dat verzoeker meer dan 6 jaar op het Belgisch grondgebied verblijft. Hij heeft destijds zijn studies afgemaakt in zijn land van herkomst, alvorens hij de reis maakte om zijn familie te vervoegen in België. Zijn volledige familie verblijft legaal in België en verzoeker wenst in de nabijheid van zijn familie te vertoeven. Bovendien is zijn moeder op zekere leeftijd en wenst hij voor haar te kunnen zorgen.

Hij diende in het verleden een aanvraag tot gezinshereniging in. Via deze procedure ging hij aan het werk en heeft hij zich van in het begin ingezet en bijgedragen aan onze maatschappij. Hij leerde op deze manier ook op een snelle manier Nederlands en spreekt dit momenteel al zeer goed.

Uit de beslissingen blijkt dat de lokale verankering van verzoeker niet betwist wordt. Integendeel zelfs, verwerende partij bevestigt dat er sprake is van integratie, doch meent dat deze niet noodzakelijk is voor de ontvankelijkheidsfase, ook m.b.t. deze fase kan de integratie wel degelijk onderzocht worden. Men verwijst immers zelf naar het feit dat hij legaal verblijf genoten heeft en dit gedurende de procedures tot gezinshereniging. Gedurende deze tijd kon verzoeker zich zeer goed integreren in de Belgische gemeenschap, actief bijdragen aan onze gemeenschap en zoals reeds aangehaald spreekt hij zeer goed Nederlands.

Verzoeker kan niet terugkeren naar Albanië om daar een regularisatieaanvraag in te dienen, aangezien hij al lange tijd niet meer in Albanië is geweest en zijn leven er in gevaar is. Tijdelijk terugkeren en zijn leven riskeren is geen realistische optie en aldus onmogelijk!

Hij heeft zijn leven hier opgebouwd en kan ginder nergens meer terecht, ook niet tijdelijk! Verzoeker kan er immers op niemand terugvallen om hem op te vangen. Zij volledige familie verblijft ondertussen legaal in België.

De elementen die verzoeker aanhaalde, dienen wel degelijk in overweging te worden genomen als buitengewone omstandigheden.

Kruispunt-Migratie.be geeft de volgende voorbeelden aangaande buitengewone omstandigheden:

"De rechtspraak aanvaardt deze buitengewone omstandigheden:

*Lopende asielprocedure
Schending van artikel 3 of 8 EVRM
Administratieve onmogelijkheid
Medische elementen
Andere omstandigheden of een geheel van omstandigheden"*

En specificceert verder het volgende:

"Andere omstandigheden of geheel van omstandigheden

Elke omstandigheid of geheel van omstandigheden die het indienen van de aanvraag in het herkomstland bijzonder moeilijk maakt, kan een buitengewone omstandigheid zijn. Die omstandigheden kunnen te maken hebben met het verblijf in België. Je kan ook omstandigheden in het herkomstland inroepen.

Voorbeelden van omstandigheden in België:

- je kind zou een school- of academiejaar verliezen*
- je zou je werk verliezen*
- je bent opgesloten in de gevangenis*

Voorbeelden van omstandigheden in het herkomstland:

- oorlog*
- weigering van legerdienst"*

•
Dat verzoeker duidelijk buitengewone omstandigheden aangehaald heeft, die aanvaard worden door de rechtspraak.

Bovendien erkende men reeds dat integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf.

Het Cassatieberoep vermeldt het volgende:

"Integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf. Iemand die bijvoorbeeld overdreven lang heeft moeten wachten op een beslissing in zijn asielprocedure kan daarom aanspraak maken op een regularisatie van zijn verblijf. Ook iemand die na een asielprocedure bepaalde andere procedures had die in hun geheel te lang duren, komt in aanmerking voor regularisatie."

Verzoeker verblijft wel degelijk meer dan 6 jaar in België waarvan een groot deel in legaal verblijf. Uw Raad heeft zich reeds meermaals uitgesproken over het feit dat integratie tijdens legaal verblijf kan worden opgebouwd. Hiermee dient dan wel degelijk rekening te worden gehouden bij het nemen van deze beslissing. Men kan dit niet naast zich neerleggen.

Bovendien vormt de onredelijke duur haar asielaanvraag een grond voor de ontvankelijkheid van de aanvraag tot 9bis. Dit wordt ook bevestigd in de voorbereidende werkzaamheden van de wet van 15.09.2006 tot wijziging van de wet van 15.12.1980 (vreemdelingenwet), die het art. 9bis van de vreemdelingenwet invoert:

"Slechts in buitengewone omstandigheden kan de machtiging in België aangevraagd worden. Er wordt niet geraakt aan de interpretatie van het begrip buitengewone omstandigheden. Buitengewone omstandigheden zijn volgens de rechtspraak van de Raad van State «omstandigheden die het voor een vreemdeling onmogelijk of zeer moeilijk maken om terug te keren naar zijn land van herkomst». (...) Wat de behandeling van deze aanvragen betreft beschikt zijn administratie over duidelijke richtlijnen. Algemeen kan gesteld worden dat er, naast een aantal technische categorieën, drie groepen kunnen onderscheiden worden aan wie heden een verblijfsmachtiging in België wordt X Pagina 6 toegestaan. a. In de eerste plaats betreft het de vreemdelingen wiens asielaanvraag onredelijk lang heeft aangesleept, die goed geïntegreerd zijn en geen gevaar vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid.(...)" (eigen markerings)

De regering heeft in het akkoord van 18.03.2008 aangekondigd dat de regularisatiecriteria m.b.t. de buitengewone omstandigheden verduidelijkt zullen worden in een omzendbrief (langdurige procedure, ziekte en prangende humanitaire situatie, met inbegrip van de duurzame lokale verankering).

De aanvragen tot gezinshereniging en de periode van het bezit van een F-kaart dienen wel degelijk in overweging genomen te worden bij het nemen van de bestreden beslissing gelet op het feit dat dit element tot de ontvankelijkheid behoort.

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de motiveringsplicht geschonden is.

Dat het bijgevolg onaanvaardbaar is dat deze elementen en het geheel ervan niet aanvaard worden door verwerende partij!

Dat het bijgevolg onaanvaardbaar is dat deze niet aanvaard worden door verwerende partij!

Dat verzoeker het volgende wenst op te merken m.b.t. de door hem aangehaalde buitengewone omstandigheden (die, zoals eerder aangehaald, aanvaard worden door de rechtspraak.):

2. Elementen van integratie

Dat verzoeker van mening is, dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden (zie voorgaande), waardoor de gegrondheid van zijn aanvraag onderzocht diende te worden.

Bovendien kan verzoeker op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom zijn langdurig verblijf en zijn integratie geen buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken en vervolgens niet kunnen leiden tot regularisatie.

Het lijkt wel alsof verwerende partij geweigerd heeft het dossier van verzoeker grondig te onderzoeken. Hij verblijft immers al meer dan 6 jaar in België.

Verzoeker heeft er steeds alles aan gedaan om legaal verblijf te bemachtigen. Verzoeker kan niet terugkeren naar zijn land van herkomst. In eerste instantie wenst hij op te merken dat hij niet gekozen heeft voor illegaal verblijf in België, integendeel zelfs want hij had een aanvraag ingediend die aan de voorwaarden voldoet teneinde zijn verblijf te kunnen regulariseren en verzoeker zou zelf zijn rechten geschonden hebben indien hij

voortijdig het land zou verlaten omdat daardoor zijn aanvraag zonder voorwerp zou verklaard worden. Tevens kon hier zijn veiligheid gegarandeerd worden. Hij heeft steeds het nodige gedaan om verblijf te bemachtigen in België. Hij bewees in het verleden tevens een F-kaart. Verzoeker ontving die verblijfstitel en mocht er ook van uitgaan dat dit correct was. Stellen dat dit een administratieve fout was kan niet ten nadele van verzoeker worden gebruikt in die zin dat hij hiervan niet op de hoogte was en zich gedurende deze periode zeer goed geïntegreerd heeft.

Men dient minstens te motiveren waarom zijn integratie en langdurig, ononderbroken en legaal verblijf geen buitengewone omstandigheid uitmaken.

Uit de (voorgaande) beslissingen blijkt dat de lokale verankering van verzoeker niet betwist wordt. Integendeel zelfs, verwerende partij bevestigt dat er sprake is van integratie, doch meent dat deze niet noodzakelijk is voor de ontvankelijkheidsfase, doch ook hierin kan de integratie onderzocht worden. Hiernaar wordt door verwerende partij verwezen bij de motivering van artikel 8 van het EVRM. Indien men meent dat dit uitsluitend in de gegrondheidsfase kan onderzocht worden, is het ook frappant dat deze elementen voor de schending van artikel 8 EVRM wel onderzocht en gemotiveerd kunnen worden.

Dat verwerende partij hiermee nogmaals het zorgvuldigheidsbeginsel schendt. Waarom kan een langdurig verblijf en al deze tekenen van integratie geen reden zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen?!

Door middel van deze zin kan verwerende partij alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen! Men dient rekening te houden met het geheel van elementen, aangehaald door verzoeker.

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr. 80 255 van 26 april 2012 van Uw Raad:

"...De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij "redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen", te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat "integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf(...) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen".

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is . geen afdoende draagkrachtige motivering"

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de motiveringsplicht geschonden is.

De verwerende partij moet motiveren waarom ook de integratie geen buitengewone omstandigheid kan vormen, de langdurige asielprocedure toont wel degelijk de buitengewone omstandigheden aan.

Het getuigt van een eenzijdige interpretatie van verwerende partij om de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf van verzoeker louter te willen beoordelen in het kader van het gegrondheidsonderzoek.

Waarom kan de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf niet in overweging genomen worden in zowel het ontvankelijkheidsonderzoek als het gegrondheidsonderzoek?!

Dat hieruit blijkt dat verwerende partij redenen zoekt om de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren, zonder rekening te houden met ALLE elementen en het geheel van elementen!

Dat verzoeker van mening is dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij geregulariseerd dient te worden nu duidelijk blijkt dat men zijn integratie niet betwist.

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen en het geheel van de elementen in dit dossier en deze afdoende te motiveren!

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

3. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen en het GEHEEL van elementen in dit dossier.

Bovendien heeft verzoeker in België reeds verschillende jaren legaal verblijf genoten. Hij ging aan de slag, leerde Nederlands en droeg bij aan de maatschappij.

Ondertussen raakte verzoeker verwickeld in een strafprocedure, waar hij verkeerdelijk ook als medeplichtige werd beschouwd (ten onrechte). Hiervan wordt gemotiveerd:

"wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit in aanraking gekomen zou zijn met de politie of justitie en dat hij over een blanco strafblad zou beschikken, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene op 19.09.2024 onder aanhoudingsmandaat geplaatst werd en in de gevangenis werd opgesloten voor inbreuken op de drugswetgeving. Op 19.11.2024 werd het aanhoudingsmandaat opgeheven onder voorwaarden en werd betrokkene vrijgelaten uit de gevangenis. "

Hij werd ten onrechte opgesloten. Er is een drugonderzoek aan de gang. Hierbij dook de naam van verzoeker op gezien hij 1 SMS had verstuurd naar de hoofdverdachte. Toen bleek dat dit niets te maken had met het drugonderzoek, werd verzoeker ook vrijgelaten onder voorwaarden. Eén van deze voorwaarden is natuurlijk dat hij ter beschikking moet blijven voor Justitie.

Gezien hij nu een onontvankelijkheidsbeslissing, alsook een bevel om het grondgebied te verlaten mocht ontvangen, kan hij niet meer voldoen aan deze voorwaarde.

Bovendien werden in het verleden meerdere aanvragen tot humanitaire regularisatie 'on hold' geplaatst wegens lopende strafonderzoeken. Bij langdurig uitblijven van een beslissing wordt door DVZ steeds verwezen naar 'wachter op informatie van derden'. In het geval van verzoeker plaatst men deze niet 'on hold' en neemt men alsnog een beslissing, alvorens verzoeker iets ten laste wordt gelegd. Men had het dossier van verzoeker minstens on hold kunnen plaatsen tot er duidelijkheid bestaat over het strafonderzoek en de betrokkenheid van verzoeker, zeker gezien hij ter beschikking moet blijven voor Justitie. Wanneer verzoeker nu wordt tegengehouden bij controle, zal hij een groot risico lopen op overbrenging naar een gesloten centrum. Dit zou voor verzoeker en de strafprocedure waarin hij betrokken raakte desastreuze gevolgen hebben.

Tenslotte wordt verwezen naar het feit dat verzoeker in het verleden een visumaanvraag zou hebben ingediend. Verzoeker heeft geen weet van een visumaanvraag. Gezien zijn Albanese afkomst, dient verzoeker geen visum aan te vragen en kan hij hier 90 dagen verblijven. Verder was hij op het moment van de visumaanvraag waarvan men gewag maakt nog schoolgaand en behaalde hij niet veel later een diploma.

Hieruit blijkt nogmaals de onzorgvuldigheid waarmee men dit dossier heeft behandeld.

Dit is bovendien ook een schending van het gelijkheidsbeginsel dat stelt dat er een gelijke behandeling moet zijn voor gelijkaardige dossiers.

Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel:

"wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

Zoals hierboven reeds meegedeeld is in dit dossier de redelijkheid ver zoek.

Het mag duidelijk zijn dat het onredelijk is om met alle elementen en het geheel ervan geen rekening gehouden!

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verwerende partij erin gefaald heeft het dossier van verzoeker grondig te onderzoeken en rekening te houden met alle elementen en het geheel van elementen.

Dit houdt ook een schending in van het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.

Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) .

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er geen grondig, recent en individueel onderzoek naar de situatie van verzoeker werd gevoerd. Dit werd hiervoor reeds grondig meegedeeld.

Tenslotte motiveert verwerende partij dat een schending van art. 3 EVRM niet van toepassing is en dat verzoeker, gelet op het feit dat hij nog zou kunnen terugkeren naar Albanië gezien hij geen bewijs voorlegt dat er niemand hem zou kunnen opvangen bij terugkeer.

Hoewel dit duidelijk werd meegedeeld, wordt ook dit door verwerende partij naast zich neergelegd. Verwerende partij heeft weet dat de volledige familie van verzoeker in België verblijft.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

Hierdoor lijkt de motiveringsverplichting dan ook geschonden.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Bijgevolg,

Dat verzoeker van mening is dat hij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij van mening is dat zijn regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden.

Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

Art.9bis.

§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op .

de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoon.

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van

elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties; 2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter. "

Dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden en dat verzoeker wel degelijk voldoet aan de basisvoorwaarden waardoor de aanvraag van verzoeker ten gronde moest behandeld worden.

Dat de beslissing van verwerende partij aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

Verzoeker verblijft al zeer lange tijd in België! Dat hij dan ook onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst, hij heeft hier immers een leven in veiligheid opgebouwd!

Dat het voor verzoeker helemaal niet duidelijk is waarom verwerende partij weigert rekening te houden met ALLE elementen die hij heeft aangehaald noch met het geheel van elementen.

De bestreden beslissing dient dan ook geschorst en vernietigd te worden aangezien deze het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel flagrant schendt.

Tweede middel: Schending van artikel 3 van het EVRM

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. "

Verzoeker heeft schrik dat hij slachtoffer zal worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Als hij dient terug te keren naar Albanië ondervindt hij problemen in de Albanese maatschappij.

Het mag duidelijk zijn dat verzoeker nergens meer terecht kan in zijn land van herkomst en dat een eventuele terugkeer een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM.

Dat zijn situatie grondig onderzocht dient te worden.

Ten eerste is het in de praktijk mogelijk dat individuen in de onmogelijkheid verkeren om bijvoorbeeld accommodatie te vinden.

Verzoeker heeft er geen netwerk waar hij terecht zou kunnen voor steun en hulp en dit in tegenstelling tot zijn verblijf hier in België, waar de familie hem een veilig onderkomen biedt en voor hem zorgt.

Uit het geheel van het administratief dossier blijkt duidelijk dat verzoeker onmogelijk kan terugkeren, dat er wel degelijk buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die een aanvraag in België verantwoorden.

Het mag duidelijk zijn dat verzoeker nergens meer terecht kan in zijn land van herkomst en dat een eventuele terugkeer een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM.

Dat zijn situatie grondig onderzocht dient te worden en dit onderzoek zeker niet werd uitgevoerd en/of gemotiveerd. De volledige familie van verzoeker verblijft in België. Hij heeft geen contacten meer in zijn land van herkomst, ook niet voor tijdelijk verblijf of tijdelijke opvang.

Derde middel: schending van artikel 6 Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens recht op eerlijk proces

Verzoeker werd aangehouden n.a.v. een strafonderzoek tegen inbreuken van de drugswetgeving. Verzoeker werd eenmalig vernoemd via een Whatsappbericht. Om deze reden en het feit dat verzoeker geen verblijf had, werd verzoeker aangehouden en in voorlopige hechtenis geplaatst. Bij beschikking van de raadkamer werd hij echter vrijgelaten in afwachting van het verdere onderzoek. Verzoeker dient zich wel beschikbaar te houden voor Justitie. Dit staat in schril contrast met het bevel om het grondgebied te verlaten dat verwerende partij heeft opgelegd.

Bovendien wenst verzoeker zijn onschuld in het drugdossier aan te tonen door mede zijn volledige medewerking te verlenen, hetgeen hij in het verleden ook reeds deed. Dit is onmogelijk indien verzoeker het grondgebied moet verlaten.

Dit is dan ook een schending art. 6 van het EVRM.

Immers artikel 6 van het EVRM waarborgt het recht op een eerlijk proces en de rechten van verdediging.

Het mislopen van het beroep schendt het recht op een eerlijk proces. Hij zal zich niet kunnen verdedigen en geen medewerking meer kunnen verlenen aan het strafonderzoek. Dit kan uiteraard niet gebeuren door een raadsman.

Dat zijn aanwezigheid in België wel degelijk noodzakelijk is. Indien hij België dient te verlaten zullen zijn rechten van verdediging (artikel 6 EVRM) ontegensprekelijk worden geschonden en zal dit hem bovendien ernstige schade kunnen opleveren. Immers is dit gevolg onomkeerbaar!

Art 6 EVRM stelt:

'Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vervolging heeft een ieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld. De uitspraak moet in het openbaar worden gewezen maar de toegang tot de rechtszaal kan aan de pers en het publiek worden ontzegd, gedurende de gehele terechtzitting of een deel daarvan, in het belang van de goede zeden, van de openbare orde of nationale veiligheid in een democratische samenleving, wanneer de belangen van minderjarigen of de bescherming van het privé leven van procespartijen dit eisen of, in die mate als door de rechter onder bijzondere omstandigheden strikt noodzakelijk wordt geoordeeld, wanneer de openbaarheid de belangen van een behoorlijke rechtspleging zou schaden. '

Hij wenst het strafonderzoek dan ook af te wachten.

Dat hiermede geen rekening werd gehouden.

Vierde middel: Schending van artikel 8 Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens — eerbiediging van het privéleven

Indien verzoeker dient terug te keren naar zijn land van herkomst, zal art. 8 van het EVRM geschonden worden.

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende:

"1. Eenieder heeft het recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van s'lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Verzoeker heeft verschillende sociale contacten in België. Bovendien verblijft de volledige familie van verzoeker in België.

Wanneer verzoeker dient terug te keren naar Albanië vormt dit een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel. Hij kan onmogelijk op vroegere kennissen terugvallen voor een, al dan niet tijdelijk, onderkomen. Hij heeft die jaren geleden achtergelaten en contacten verloren toen hij vluchtte vanuit Albanië. Hij kan onmogelijk op hen terugvallen gezien hij hen ook niet in de problemen wil brengen bij terugkeer.

Het is bovendien voor hem zeer moeilijk, quasi onmogelijk om in Albanië een familieleven te leiden en bijgevolg mag niet overgegaan worden tot de verwijdering van verzoekster. (EHRM, 9 april 1996, Adegbie t. Oostenrijk; EHRM, 26 maart 1992, Beljoudi t. Frankrijk).

Verzoeker leeft hier al jaar en dag samen met zijn broer en diens gezin en heeft hier een uitgebreide vrienden- en kennissenkring. Indien hij het land dient te verlaten, zal hij zijn familie en vrienden dienen achter te laten en moeten terug te keren naar een land waar hij geen opvangnetwerk heeft. Gezien hun langdurige samenwoning hebben zij een hechte band en is hun nabijheid en steun absoluut nodig. Ook met zijn andere familieleden die hier verblijven en de Belgische nationaliteit hebben is zijn band zeer intens.

Zij staan allen in voor elkaar. Ook verzoeker is aan het werk, en neemt deels de financiële zorgen van zijn moeder op zich. Niet enkel de ouders hebben de plicht om voor hun kinderen te zorgen. Deze plicht is tevens voor kinderen naar hun ouders. Om dit mogelijk te maken, wenst verzoeker in de nabijheid van zijn familie, meer bepaald ook zijn moeder te verblijven.

In casu bestaat er een privé en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Het artikel beschermt zowel het privé — als het gezinsleven. Het privéleven is het geheel van persoonlijke, sociale en economische relaties die een persoon heeft opgebouwd in een land. Een langdurig verblijf in een bepaald land vereist in ieder geval een gedegen onderzoek naar het privéleven.⁶ Indien men vaststelt dat er inderdaad sprake is van een privéleven, dan dient de bevoegde autoriteit er het vereiste belang aan te hechten en dan kan een weigering van verblijf een schending inhouden op artikel 8 EVRM hetwelk naast de bescherming van het gezinsleven ook voorziet in de bescherming van het privéleven.

Artikel 8 definieert het begrip privéleven niet. Het is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het nog mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven. De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is een feitenkwestie.

Gaat het om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt er in principe geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet er absoluut onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé(- en/of familie- en gezins)leven aldaar kan handhaven en ontwikkelen. Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds en de samenleving anderzijds.

Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. Wanneer een persoon sociale bindingen in een land heeft opgebouwd, dan dient men dit te catalogeren onder het privéleven. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Verzoeker kwam jaren geleden naar België en bouwde hier zijn leven op. Ondanks zijn onzekere toekomst heeft verzoeker een leven opgebouwd in België. Verzoeker is steeds actief geweest en heeft gewerkt waardoor hij ook een groot netwerk aan sociale contacten uitbouwde en zo ook zijn integratie heeft bevorderd.

Ondanks de onzekere toekomst blijft hij geloven in het goede en heeft hij een positieve kijk op het leven. Zijn daden getuigen van engagement en solidariteit. Hij zet zich ook in voor anderen.

Verzoeker heeft wel degelijk een goede positie ingenomen in de maatschappij en zet zich ook voor allerlei personen in België in. Er is dus wel degelijk sprake van dermate nauwe banden met de maatschappij. Verzoeker is thans in een strafonderzoek verwikkeld, doch treft hij geen enkele schuld. Zijn arrestatie berust op een vergissing. Zijn naam kwam boven in het onderzoek doordat verzoeker een SMS had gestuurd naar de hoofdverdachte(n), doch dit bleek uiteindelijk niets te maken te hebben met het strafonderzoek. Om deze reden werd hij dan ook vrijgelaten door de raadkamer.

Dit strafonderzoek werpt nu een ander licht op verzoeker. Verzoeker is wel degelijk een integer persoon die zich niet met criminele activiteiten inlaat.

Dat dit geheel der omstandigheden wel degelijk als privéleven dient te worden aanzien en dat dit beschermd wordt door artikel 8 EVRM. Minstens het privéleven van verzoeker dient gerespecteerd te worden.

Thans is er aldus sprake van een veelheid aan buitengewone omstandigheden die een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet ontvankelijk maakt en waarmee wel degelijk rekening gehouden diende te worden bij het nemen van deze beslissing.

Verzoeker zijn belangen situeren zich volledig in België en hij bouwde hier een privéleven op waarbij hij zich intens wist te integreren. Wanneer men een afweging maakt aan de hand van de fair balance-toets, dan dient men vast te stellen dat de belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen dan die van de samenleving. Een regularisatie van zijn verblijf is de enige oplossing voor verzoeker!

Dat er dan ook een billijke afweging moet gemaakt worden in het licht van de fair balancetoets waarin men de belangen van de overheid moet afwegen tegen de belangen van verzoeker om zich hier te vestigen en zijn leven verder op te bouwen op het Belgische grondgebied.

Uit het geheel van het administratief dossier blijkt duidelijk dat verzoeker onmogelijk kan terugkeren, dat er wel degelijk buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die een aanvraag in België verantwoorden.

Verwerende partij stelt dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. Uw Raad heeft reeds geoordeeld dat deze stelling niet te rijmen valt met de rechtspraak van het EHRM:

"er dient immers op gewezen te worden dat artikel 8 van het EVRM aspecten behelst van de sociale identiteit van een persoon. Het houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling, alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. (...) Het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen maakt onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (...) daar de gemachtigde zijn oordeel ten aanzien van het recht op een privéleven slechts onderbouwt door te stellen dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen, stelling die niet overeind kan blijven, en verder niet overgaat tot een uitdrukkelijke motivering met betrekking tot het concrete privéleven van de verzoeker, kan de Raad in casu niet vaststellen dat verweerder is overgegaan tot een zorgvuldige beoordeling en belangenafweging aangaande het privéleven van de verzoeker zoals zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM."

In het verleden diende verzoeker aanvragen tot gezinshereniging in op basis van zijn familie. Hij werd op basis van deze aanvraag in het bezit gesteld van een F-kaart. Achteraf bleek deze onterecht te zijn, doch dit neemt niet weg dat verzoeker zich gedurende deze tijd kon integreren. Een fout van de administratie kan niet verweten worden aan verzoeker. Men kan zijn integratie gedurende deze periode niet naast zich neerleggen. Verzoeker kon erop vertrouwen dat, gezien hij deze verblijfstitel ontving, hij ook het recht had zich te vestigen in België.

Hij ging onmiddellijk aan het werk en droeg zijn steentje bij aan de gemeenschap. Ook nadat zijn verblijfstitel werd ingetrokken, blijft verzoeker zich inzetten voor onze gemeenschap en voor zijn familie.

Er is sprake van een duurzame lokale verankering. Verzoeker is sinds 2018 op Belgisch grondgebied, had tewerkstelling en heeft serieuze persoonlijke inspanningen gedaan om zich ten volle te kunnen integreren in België.

Hij wenst zo snel mogelijk op zijn eigen benen te staan en opnieuw in zijn eigen onderhoud te voorzien en te kunnen bijdragen aan de zorg en opvang van zijn moeder.

Verzoeker geeft een ernstige blijk van integratie en verzoekt om die redenen, mede gelet op zijn langdurig verblijf, dat zijn verblijf wordt geregulariseerd."

3.2.1. Wegens hun onderlinge samenhang worden de middelen tegen de eerste bestreden beslissing samen besproken.

Wat betreft de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de juridische en feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen er duidelijk in worden vermeld.

Daarnaast geeft verzoeker blijk van deze motieven te kennen nu hij deze motieven zelf bespreekt in de uiteenzetting van het middel en deze tracht te weerleggen. Er is dan ook voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel

bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het eveneens geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Deze beginselen van behoorlijk bestuur dienen te worden beoordeeld in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Het redelijkheidsbeginsel, waarvan eveneens de schending wordt aangevoerd, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

Om tot een beoordeling over te gaan, moet vooreerst het wettelijk kader worden geschetst.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door (de Minister) of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9*bis* van diezelfde wet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.(...)”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048).

Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Verweerder oordeelt in de eerste bestreden beslissing dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelaten te

besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verweerder beschikt bij het beoordelen van het al dan niet buitengewoon karakter van de aangevoerde omstandigheden over een ruime discretionaire bevoegdheid. De Raad kan enkel nagaan of hij die niet op een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft ingevuld. Het is niet aan de Raad om zelf de aangevoerde omstandigheden op hun merites te beoordelen, noch is het aan de Raad om niet eerder aan verweerder voorgelegde omstandigheden te gaan beoordelen in zijn plaats.

Aangaande verzoekers lang verblijf en integratie, verwijst hij naar zijn verblijf van meer dan zes jaar in België, naar de lange duur van zijn asielprocedure, naar zijn verblijf tijdens de procedure tot gezinshereniging en naar zijn lokale verankering.

Verweerder heeft *in fine* van de eerste bestreden beslissing overwogen dat de elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheden aanvaard kunnen worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en niet in de ontvankelijkheidsfase worden behandeld. Het is noch onwettig, noch kennelijk onredelijk om na te hebben vastgesteld dat uit de sociale bindingen van verzoeker geen dermate afhankelijkheid blijkt dat zelfs een tijdelijke scheiding onmogelijk is, vast te stellen dat de vermeende verankering van verzoeker in de Belgische samenleving niet verantwoordt dat de aanvraag in België wordt ingediend maar behoort tot de gegrondheid ervan.

Het standpunt van verweerder is in lijn met de rechtspraak van de Raad van State luidens dewelke omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, in beginsel de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (*cf.* RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoeker moet derhalve met concrete argumenten aantonen waarom daar in zijn specifiek geval anders over moet worden geoordeeld, *quod non in casu*.

Verzoeker voert aan dat hij onmogelijk het grondgebied kan verlaten wegens het strafonderzoek voor inbreuken op de drugwetgeving waarin hij betrokken is. Een van de voorwaarden zou volgens verzoeker erin bestaan dat hij ter beschikking van justitie moet blijven.

Uit geen enkel gegeven in het administratief dossier blijkt dat de onderzoeksrechter de persoonlijke verschijning van verzoeker onontbeerlijk acht. Er blijkt evenmin uit het dossier dat contact werd opgenomen door het parket teneinde verweerder erop te wijzen dat de aanwezigheid van verzoeker op het grondgebied voor het strafonderzoek of omwille van het strafproces onontbeerlijk is.

Verweerder wijst in de nota met opmerkingen naar de Omzendbrief nr. COL 13/2010 van het College van Procureurs-generaal bij de hoven van beroep van 8 juni 2010 "*Gemeenschappelijke omzendbrief van de minister van Justitie, de staatssecretaris belast met het Migratie- en Asielbeleid en het College van procureurs-generaal betreffende de gegevensstromen tussen het Openbaar Ministerie en de Dienst Vreemdelingenzaken*". Verweerder kan worden gevolgd waar hij aanvoert dat uit deze omzendbrief blijkt dat het parket contact dient op te nemen met de Dienst Vreemdelingenzaken indien het noodzakelijk is dat de vreemdeling op het grondgebied dient te verblijven en dat dit *in casu* niet is gebeurd.

Gelet op dit gegeven en op het gegeven dat niet blijkt dat als voorwaarde aan verzoeker wordt opgelegd dat hij het Belgisch grondgebied niet mag verlaten, maakt verzoeker niet aannemelijk dat het strafonderzoek waarin hij betrokken is een buitengewone omstandigheid vormt.

Waar verzoeker aanvoert dat hij in het bezit werd gesteld van een F-kaart en derhalve zijn leven in België heeft ontwikkeld op een ogenblik dat hij er op kon vertrouwen dat hij beschikte over een legaal verblijf beschikte, treedt de Raad verzoekers betoog niet bij. Verzoeker gaat er verkeerdelijk vanuit dat hij op basis van de ten onrechte afgeleverde F-kaart door de gemeente Essen die na enkele maanden werd gesupprimeerd, zich op een integratie in legaal verblijf kan beroepen. De afgifte van een verblijfskaart heeft slechts een declaratoir karakter, doch geen constitutief karakter (RvS 5 januari 2012, nr. 271.116). Dit brengt met zich mee dat de loutere afgifte van een F-kaart niet impliceert dat werd overgegaan tot een toekenning van een recht op verblijf. Hiertoe beschikte de gemeente Essen ook over geen enkele bevoegdheid. Een verblijfskaart betreft enkel een *instrumentum*, dat dient te worden onderbouwd door een geldig *negotium*, zijnde het onderliggende verblijfsrecht. *In casu* blijkt dat de gemeente Essen de verzoeker – per vergissing – op 8 januari 2020 in het bezit heeft gesteld van een F-kaart. Op 5 oktober 2020 instrueerde de Dienst Vreemdelingenzaken de gemeente Essen om de F-kaart in te trekken en de beslissing tot weigering van verblijf (bijlage 20) van 23 oktober 2019 nogmaals ter kennis te brengen van verzoeker. Het beroep tegen deze beslissing (bijlage 20) werd verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met het arrest nr. 260.287 van 7 september 2021. Verzoeker moet geacht worden nooit in het bezit geweest van een

toekenning van een recht op verblijf als familielid van een Unieburger en kan zich dan ook geenszins beroepen op zijn periode van legaal verblijf. In de mate verzoeker zich beroept op een legitieme verwachting dat hij omwille van de afgifte van de F-kaart op het grondgebied kon verblijven, merkt de Raad op dat deze periode slechts tien maanden geduurd heeft en dat de situatie in oktober 2020 werd rechtgezet. Verzoeker kan zich met zijn aanvraag van 11 juni 2024 bezwaarlijk beroepen op een gerechtvaardigde verwachting. Hij was er wel degelijk van op de hoogte dat hij gedurende verscheidene jaren in een situatie van precair verblijf was.

3.2.2. Verzoeker voert de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM). Hij voert aan dat hij schrik heeft dat hij slachtoffer zal worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, dat hij, als hij dient terug te keren naar Albanië, problemen ondervindt in de Albanese maatschappij, dat zijn volledige familie in België verblijft en dat hij geen netwerk heeft waar hij terecht zou kunnen voor steun en hulp in Albanië.

De eerste bestreden beslissing motiveert met betrekking tot artikel 3 van het EVRM:

“Betrokkene beroept zich op het feit dat hij niets of niemand zou hebben in Albanië om op terug te vallen. Hij zou er geen enkel vangnet van familie of vrienden hebben die kunnen instaan voor zijn zorg en onderhoud. Betrokkene maakt dit echter niet aannemelijk, evenmin toont hij aan dat hij, als gezonde volwassen man, zorg en onderhoud nodig heeft. Het lijkt bovendien erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 27 jaar in Albanië en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020). Het staat betrokkene vrij om voor zijn terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene geen vangnet en accommodatie meer zou hebben niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

(...)

Betrokkene beweert dat hij vreest voor gevaar indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven.

Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor gevaar volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.”

De Raad wijst erop dat het aan de verzoeker is om aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in zijn land van herkomst een ernstig reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of een mensonterende behandeling. Hij moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs en concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een eenvoudige bewering of een gestaafde vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk te maken op artikel 3 van het EVRM (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Verzoeker gaat niet in op de motivering in de bestreden beslissing. Hij maakt zijn beweringen dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst problemen ondervindt in de Albanese maatschappij en dat hij geen contacten meer heeft in zijn land van herkomst niet aannemelijk aan de hand van enig begin van

bewijs. Hij toont geen schending aan van artikel 3 van het EVRM in het geval hij zijn verblijfsaanvraag aldaar dient in te dienen.

3.2.3. Verzoeker beroept zich op een schending van artikel 6 van het EVRM. Hij betoogt dat hij zich wenst te verdedigen in een strafproces tegen inbreuken op de drugwetgeving en dat hij zich niet zal kunnen verdedigen en geen medewerking zal kunnen verlenen aan het strafonderzoek indien hij België dient te verlaten.

De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 6 van het EVRM volgens vaste rechtspraak, ook van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, niet van toepassing is op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, daar er geen uitspraak wordt gedaan over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolgning (RvS 13 december 2011, nr. 216.838). Verzoeker kan aldus niet dienstig naar deze bepaling verwijzen.

Waar verzoeker nog lijkt te betogen dat artikel 6 van het EVRM hem het recht geeft om in de strafprocedure zijn verdediging persoonlijk te voeren, wijst de Raad erop dat artikel 6, § 3 van het EVRM een beklagde doeltreffende juridische bijstand bij een strafprocedure garandeert, maar hem niet het recht geeft om zelf te beslissen hoe zijn verdediging moet worden geregeld. Het gegeven dat niet vrij kan worden gekozen uit een van de alternatieven die zijn opgenomen in dit verdragsartikel – zelf verweer voeren of zich laten verdedigen – impliceert niet automatisch dat deze verdragsbepaling wordt miskend (cf. EHRM 20 januari 2005, 63378/00, § 65, *Mayzit v. Rusland*). Verzoeker maakt niet aannemelijk dat een raadsman zijn verdediging in de strafprocedure niet naar behoren kan uitvoeren en dat hij niet vanuit zijn land van herkomst zijn medewerking zou kunnen verlenen aan het strafonderzoek.

Een schending van artikel 6 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.2.4. Verzoeker voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Dit artikel luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat hij na of verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of verweerder niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een “*fair balance*” tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie dan ook na of verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van het privéleven en/of het familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Artikel 8 van het EVRM definieert niet de begrippen ‘*gezinsleven*’ en ‘*privéleven*’, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een beschermenswaardig gezins- en/of privéleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, *K. en T. v. Finland*, § 150).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat niet alleen de verwijdering van een vreemdeling, maar ook de toegang tot het grondgebied en de weigering om aan een vreemdeling, die reeds op het grondgebied van de verdragsstaat verblijft, een verblijfsvergunning af te leveren én zelfs de vraag of er een positieve verplichting bestaat om aan een vreemdeling een verblijfsvergunning af te leveren, door het EHRM werden onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM (zie ECHR, *Guide on the case-law of the European Convention on Human Rights – Immigration*, 31 augustus 2020 update, p. 23-24, https://echr.coe.int/Documents/Guide_Immigration_ENG.pdf). De grenzen tussen de positieve en de negatieve verplichtingen onder artikel 8 van het EVRM kunnen niet altijd duidelijk worden afgebakend. Het komt er wel telkens op neer dat een “fair balance”-toets dient te worden doorgevoerd, waarbij wordt nagegaan of de verdragsstaat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds (EHRM 26 april 2018, *Hoti t. Kroatië*, §122; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse t. Nederland*, § 106).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59). Dit geldt ook voor banden met andere gezins- en/of familieleden zoals meerderjarige broers en zussen.

Wat betreft verzoekers gezinsband met zijn familie in België motiveert verweerder als volgt:

*“Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM omdat hij al jaren zou samenleven met zijn familie, dat zij elkaars steun en toeverlaat zouden zijn. Hij zou hier een intense privéleven opgebouwd hebben. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene inderdaad verschillende familieleden heeft met de Belgische nationaliteit evenals een broer met tijdelijk verblijfsrecht. Betrokkene woont samen met zijn twee broers en met zijn moeder.*

De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt echter niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: “Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l’article 8 de la Convention sans que soit démontrée l’existence d’éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux.” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). In casu worden dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid niet aangetoond. Het loutere feit dat betrokkene samenwoont met zijn familieleden, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook afhankelijk is van deze familieleden. De bijkomende elementen van afhankelijkheid dienen op actieve wijze aangetoond te worden en vallen niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. “

In zijn verzoekschrift voert verzoeker geen concrete elementen aan die deze beoordeling weerleggen. Hij herhaalt dat hij een zeer intense band heeft met zijn familie in België. Hij betoogt verder dat hij en zijn familieleden in België allen instaan voor elkaar, dat hij aan het werk is en dat hij deels de financiële zorgen van zijn moeder op zich neemt. Verzoeker maakt deze beweringen niet aannemelijk aan de hand van enig begin van bewijs. Hierop gelet dient de Raad vast te stellen dat verzoeker geen bijkomende banden van afhankelijkheid ten aanzien van zijn moeder en zijn andere familieleden in België aannemelijk maakt. Bijgevolg blijkt ook geen schending van zijn gezins- en/of familieleden in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Wat verzoekers privéleven betreft, voert hij aan dat een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd, dat hij sinds 2018 in België is, tewerkstelling had en serieuze persoonlijke inspanningen heeft gedaan om zich ten volle te kunnen integreren in België.

In de bestreden beslissing werd als volgt gemotiveerd omtrent het privéleven:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden geen getuigenverklaringen voorlegt. Betrokkene toont aldus niet aan dat hij hier een netwerk van sociale banden opbouwde van die orde is dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8EVRM zou uitmaken. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoeker toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen van zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijk terugkeer naar Albanië uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).”

De Raad merkt op dat overeenkomstig vaste rechtspraak van het Hof van Justitie, een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding kan geven tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM. Het komt verzoeker toe om concreet aan te tonen dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder de notie ‘privéleven’ uit artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen (EHRM 23 juni 2008, *Maslov t. Oostenrijk*, § 63), zodat deze niet als “gewone” sociale relaties kunnen worden gekwalificeerd. Verzoeker is het duidelijk niet eens met de beoordeling van verweerder, doch voert hij geen concrete elementen aan die niet in rekening werden genomen bij het nemen van de bestreden beslissing.

Uit verzoekers betoog kan niet worden afgeleid dat er sprake is van dergelijke uitzonderlijke omstandigheden die maken dat hij voor het uitoefenen van zijn privéleven gebonden is aan België.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.5. De middelen gericht tegen de eerste bestreden beslissing zijn, in zoverre ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3.3. Verzoeker voert volgende middelen aan tegen de tweede bestreden beslissing:

“Eerste middel: schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, schending van de Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel

Verzoeker kreeg een bijlage 13 (bevel om het grondgebied te verlaten) betekend.

Dat verzoeker zich niet kan verzoenen met de motivering waarom zijn aanvraag werd geweigerd en dat hij zich zeker niet kan verzoenen met het bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat de beslissing van verwerende partij geheel onterecht genomen werd.

1. *Buitengewone omstandigheden*

In eerste instantie wenst verzoeker te verwijzen naar het feit dat verwerende partij van mening is dat er geen buitengewone omstandigheden werden aangehaald.

Dat dit flagrant onwaar is en op zijn minst onvoldoende gemotiveerd werd door verwerende partij!

Kruispunt-migratie.be beschrijft buitengewone omstandigheden als volgt:

"Het zijn omstandigheden waardoor het 'onmogelijk of bijzonder moeilijk' is om een verblijfsaanvraag voor België in te dienen volgens de gewone procedure voor een verblijf voor meer dan drie maanden, d.w.z. vanuit het buitenland, voor je naar België komt. Volgens die gewone procedure van artikel 9 van de Verblijfswet moet je een verblijfsaanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor je land van herkomst, of voor het land waar je wettig verblijft voor meer dan drie maanden. Maar als dat onmogelijk of bijzonder moeilijk is en als je al in België verblijft, alleen dan kan je een 9bis-aanvraag indienen in België."

Dat verzoeker wel degelijk buitengewone omstandigheden heeft aangehaald die verantwoorden waarom zijn aanvraag in België werd ingediend.

Verwerende partij somt ze zelf op in de bestreden beslissing.

Verwerende partij faalt er vervolgens echter flagrant in afdoende te motiveren waarom deze elementen niet zouden volstaan.

De motiveringsplicht, zoals ze voortvloeit uit de bepalingen van de wet van 29 juli 1991, houdt in dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dienen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende dient te zijn.

Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij het motiveringsbeginsel flagrant schendt!

Men stelt immers louter het volgende:

"De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland."

Dat, integendeel tot wat men stelt er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft.

Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v.St., nr. 56146; R.v. St. nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v. St. nr. 60962, 11 juli 1996, T. Vreem.1997, nr. 4, p. 385).

Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Dat verzoeker meer dan 6 jaar op het Belgisch grondgebied verblijft. Hij heeft destijds zijn studies afgemaakt in zijn land van herkomst, alvorens hij de reis maakte om zijn familie teervoegen in België. Zijn volledige familie verblijft legaal in België en verzoeker wenst in de nabijheid van zijn familie te vertoeven. Bovendien is zijn moeder op zekere leeftijd en wenst hij voor haar te kunnen zorgen.

Hij diende in het verleden een aanvraag tot gezinshereniging in. Via deze procedure ging hij aan het werk en heeft hij zich van in het begin ingezet en bijgedragen aan onze maatschappij. Hij leerde op deze manier ook op een snelle manier Nederlands en spreekt dit momenteel al zeer goed.

Uit de beslissingen blijkt dat de lokale verankering van verzoeker niet betwist wordt. Integendeel zelfs, verwerende partij bevestigt dat er sprake is van integratie, doch meent dat deze niet noodzakelijk is voor de ontvankelijkheidsfase, ook m.b.t. deze fase kan de integratie wel degelijk onderzocht worden. Men verwijst immers zelf naar het feit dat hij legaal verblijf genoten heeft en dit gedurende de procedures tot gezinshereniging. Gedurende deze tijd kon verzoeker zich zeer goed integreren in de Belgische gemeenschap, actief bijdragen aan onze gemeenschap en zoals reeds aangehaald spreekt hij zeer goed Nederlands.

Verzoeker kan niet terugkeren naar Albanië om daar een regularisatieaanvraag in te dienen, aangezien hij al lange tijd niet meer in Albanië is geweest en zijn leven er in gevaar is. Tijdelijk terugkeren en zijn leven riskeren is geen realistische optie en aldus onmogelijk! Hij heeft zijn leven hier opgebouwd en kan ginder nergens meer terecht, ook niet tijdelijk! Verzoeker kan er immers op niemand terugvallen om hem op te vangen. Zij volledige familie verblijft ondertussen legaal in België.

De elementen die verzoeker aanhaalde, dienen wel degelijk in overweging te worden genomen als buitengewone omstandigheden.

Kruispunt-Migratie.be geeft de volgende voorbeelden aangaande buitengewone omstandigheden:

"De rechtspraak aanvaardt deze buitengewone omstandigheden:

- Lopende asielprocedure*
- Schending van artikel 3 of 8 EVRM*
- Administratieve onmogelijkheid*
- Medische elementen*
- Andere omstandigheden of een geheel van omstandigheden"*

En specificeert verder het volgende:

"Andere omstandigheden of geheel van omstandigheden

Elke omstandigheid of geheel van omstandigheden die het indienen van de aanvraag in het herkomstland bijzonder moeilijk maakt, kan een buitengewone omstandigheid zijn. Die omstandigheden kunnen te maken hebben met het verblijf in België. Je kan ook omstandigheden in het herkomstland inroepen. Voorbeelden van omstandigheden in België:

- je kind zou een school- of academiejaar verliezen*
- je zou je werk verliezen*
- je bent opgesloten in de gevangenis*

Voorbeelden van omstandigheden in het herkomstland:

- Oorlog*
- wegering van legerdienst"*
-

Dat verzoeker duidelijk buitengewone omstandigheden aangehaald heeft, die aanvaard worden door de rechtspraak.

Bovendien erkende men reeds dat integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf.

Het Cassatieberoep vermeldt het volgende:

"Integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf. Iemand die bijvoorbeeld overdreven lang heeft moeten wachten op een beslissing in zijn asielprocedure kan daarom aanspraak maken op een regularisatie van zijn verblijf. Ook iemand die na een asielprocedure bepaalde andere procedures had die in hun geheel te lang duren, komt in aanmerking voor regularisatie. "

Verzoeker verblijft wel degelijk meer dan 6 jaar in België waarvan een groot deel in legaal verblijf. Uw Raad heeft zich reeds meermaals uitgesproken over het feit dat integratie tijdens legaal verblijf kan worden opgebouwd. Hiermee dient dan wel degelijk rekening te worden gehouden bij het nemen van deze beslissing. Men kan dit niet naast zich neerleggen.

Bovendien vormt de onredelijke duur haar asielaanvraag een grond voor de ontvankelijkheid van de aanvraag tot 9bis. Dit wordt ook bevestigd in de voorbereidende werkzaamheden van de wet van 15.09.2006 tot wijziging van de wet van 15.12.1980 (vreemdelingenwet), die het art. 9bis van de vreemdelingenwet invoert:

"Slechts in buitengewone omstandigheden kan de machtiging in België aangevraagd worden. Er wordt niet geraakt aan de interpretatie van het begrip buitengewone omstandigheden. Buitengewone omstandigheden zijn volgens de rechtspraak van de Raad van State «omstandigheden die het voor een vreemdeling onmogelijk of zeer moeilijk maken om terug te keren naar zijn land van herkomst». (...) Wat de behandeling van deze aanvragen betreft beschikt zijn administratie over duidelijke richtlijnen. Algemeen kan gesteld worden dat er, naast een aantal technische categorieën, drie groepen kunnen onderscheiden worden aan wie heden een verblijfsmachtiging in België wordt X Pagina 6 toegestaan. a. In de eerste plaats betreft het de vreemdelingen Wiens asielaanvraag onredelijk lang heeft aangesleept, die goed geïntegreerd zijn en geen gevaar vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

" (eigen markering)

De regering heeft in het akkoord van 18.03.2008 aangekondigd dat de regularisatiecriteria m.b.t. de buitengewone omstandigheden verduidelijkt zullen worden in een omzendbrief (langdurige procedure, ziekte en prangende humanitaire situatie, met inbegrip van de duurzame lokale verankering).

De aanvragen tot gezinshereniging en de periode van het bezit van een F-kaart dienen wel degelijk in overweging genomen te worden bij het nemen van de bestreden beslissing gelet op het feit dat dit element tot de ontvankelijkheid behoort.

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de motiveringsplicht geschonden is.

Dat het bijgevolg onaanvaardbaar is dat deze elementen en het geheel ervan niet aanvaard worden door verwerende partij!

Dat het bijgevolg onaanvaardbaar is dat deze niet aanvaard worden door verwerende partij!

Dat verzoeker het volgende wenst op te merken m.b.t. de door hem aangehaalde buitengewone omstandigheden (die, zoals eerder aangehaald, aanvaard worden door de rechtspraak.):

2. Elementen van integratie

Dat verzoeker van mening is, dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden (zie voorgaande), waardoor de gegrondheid van zijn aanvraag onderzocht diende te worden.

Bovendien kan verzoeker op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom zijn langdurig verblijf en zijn integratie geen buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken en vervolgens niet kunnen leiden tot regularisatie.

Het lijkt wel alsof verwerende partij geweigerd heeft het dossier van verzoeker grondig te onderzoeken. Hij verblijft immers al meer dan 6 jaar in België.

Verzoeker heeft er steeds alles aan gedaan om legaal verblijf te bemachtigen. Verzoeker kan niet terugkeren naar zijn land van herkomst. In eerste instantie wenst hij op te merken dat hij niet gekozen heeft voor illegaal verblijf in België, integendeel zelfs want hij had een aanvraag ingediend die aan de voorwaarden voldoet teneinde zijn verblijf te kunnen regulariseren en verzoeker zou zelf zijn rechten geschonden hebben indien hij voortijdig het land zou verlaten omdat daardoor zijn aanvraag zonder voorwerp zou verklaard worden. Tevens kon hier zijn veiligheid gegarandeerd worden. Hij heeft steeds het nodige gedaan om verblijf te bemachtigen in België. hij bekwam in het verleden tevens een F-kaart. Verzoeker ontving die verblijfstitel en mocht er ook van uitgaan dat dit correct was. Stellen dat dit een administratieve fout was kan niet ten nadele van verzoeker worden gebruikt in die zin dat hij hiervan niet op de hoogte was en zich gedurende deze periode zeer goed geïntegreerd heeft.

Men dient minstens te motiveren waarom zijn integratie en langdurig , ononderbroken en legaal verblijf geen buitengewone omstandigheid uitmaken.

Uit de (voorgaande) beslissingen blijkt dat de lokale verankering van verzoeker niet betwist wordt. Integendeel zelfs, verwerende partij bevestigt dat er sprake is van integratie, doch meent dat deze niet noodzakelijk is voor de ontvankelijkheidsfase, doch ook hierin kan de integratie onderzocht worden. Hiernaar wordt door verwerende partij verwezen bij de motivering van artikel 8 van het EVRM. Indien men meent dat dit uitsluitend in de gegrondheidsfase kan onderzocht worden, is het ook frappant dat deze elementen voor de schending van artikel 8 EVRM wel onderzocht en gemotiveerd kunnen worden.

Dat verwerende partij hiermee nogmaals het zorgvuldigheidsbeginsel schendt. Waarom kan een langdurig verblijf en al deze tekenen van integratie geen reden zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen?!

Door middel van deze zin kan verwerende partij alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen! Men dient rekening te houden met het geheel van elementen, aangehaald door verzoeker.

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr. 80 255 van 26 april 2012 van Uw Raad:

" ... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij "redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen", te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat "integratie in de Belgische. maatschappij en een langdurig verblijf een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen"

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is . . . geen afdoende draagkrachtige motivering"

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de motiveringsplicht geschonden is.

De verwerende partij moet motiveren waarom ook de integratie geen buitengewone omstandigheid kan vormen, de langdurige asielprocedure toont wel degelijk de buitengewone omstandigheden aan.

Het getuigt van een eenzijdige interpretatie van verwerende partij om de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf van verzoeker louter te willen beoordelen in het kader van het gegrondheidsonderzoek.

Waarom kan de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf niet in overweging genomen worden in zowel het ontvankelijkheidsonderzoek als het gegrondheidsonderzoek?!

Dat hieruit blijkt dat verwerende partij redenen zoekt om de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren, zonder rekening te houden met ALLE elementen en het geheel van elementen!

Dat verzoeker van mening is dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij geregulariseerd dient te worden nu duidelijk blijkt dat men zijn integratie niet betwist.

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen en het geheel van de elementen in dit dossier en deze afdoende te motiveren!

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

3. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen en het GEHEEL van elementen in dit dossier.

Bovendien heeft verzoeker in België reeds verschillende jaren legaal verblijf genoten. Hij ging aan de slag, leerde Nederlands en droeg bij aan de maatschappij.

Ondertussen raakte verzoeker verwikkeld in een strafprocedure, waar hij verkeerdelijk ook als medeplichtige werd beschouwd (ten onrechte). Hiervan wordt gemotiveerd:

"wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit in aanraking gekomen zou zijn 'net de politie of justitie en dat hij over een blanco strafblad zou beschikken, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene op 19.09.2024 onder aanhoudingsmandaat geplaatst werd en in de gevangenis werd opgesloten voor inbreuken op de drugswetgeving. Op 19.11.2024 werd het aanhoudingsmandaat opgeheven onder voorwaarden en werd betrokkene vrijgelaten uit de gevangenis. "

Hij werd ten onrechte opgesloten. Er is een drugonderzoek aan de gang. Hierbij dook de naam van verzoeker op gezien hij 1 SMS had verstuurd naar de hoofdverdachte. Toen bleek dat dit niets te maken had met het

drugonderzoek, werd verzoeker ook vrijgelaten onder voorwaarden. Één van deze voorwaarden is natuurlijk dat hij ter beschikking moet blijven voor Justitie.

Gezien hij nu een onontvankelijkheidsbeslissing, alsook een bevel om het grondgebied te verlaten mocht ontvangen, kan hij niet meer voldoen aan deze voorwaarde.

Bovendien werden in het verleden meerdere aanvragen tot humanitaire regularisatie 'on hold' geplaatst wegens lopende strafonderzoeken. Bij langdurig uitblijven van een beslissing wordt door DVZ steeds verwezen naar 'wachtend op informatie van derden'. In het geval van verzoeker plaatst men deze niet 'on hold' en neemt men alsnog een beslissing, alvorens verzoeker iets ten laste wordt gelegd.

Men had het dossier van verzoeker minstens on hold kunnen plaatsen tot er duidelijkheid bestaat over het strafonderzoek en de betrokkenheid van verzoeker, zeker gezien hij ter beschikking moet blijven voor Justitie. Wanneer verzoeker nu wordt tegengehouden bij controle, zal hij een groot risico lopen op overbrenging naar een gesloten centrum. Dit zou voor verzoeker en de strafprocedure waarin hij betrokken raakte desastreuze gevolgen hebben.

Tenslotte wordt verwezen naar het feit dat verzoeker in het verleden een visumaanvraag zou hebben ingediend. Verzoeker heeft geen weet van een visumaanvraag. Gezien zijn Albanese afkomst, dient verzoeker geen visum aan te vragen en kan hij hier 90 dagen verblijven. Verder was hij op het moment van de visumaanvraag waarvan men gewag maakt nog schoolgaand en behaalde hij niet veel later een diploma.

Hieruit blijkt nogmaals de onzorgvuldigheid waarmee men dit dossier heeft behandeld.

Dit is bovendien ook een schending van het gelijkheidsbeginsel dat stelt dat er een gelijke behandeling moet zijn voor gelijkaardige dossiers.

Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel:

"wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld, "

Zoals hierboven reeds meegedeeld is in dit dossier de redelijkheid ver zoek.

Het mag duidelijk zijn dat het onredelijk is om met alle elementen en het geheel ervan geen rekening gehouden!

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verwerende partij erin gefaald heeft het dossier van verzoeker grondig te onderzoeken en rekening te houden met alle elementen en het geheel van elementen.

Dit houdt ook een schending in van het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.

Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden)

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er geen grondig, recent en individueel onderzoek naar de situatie van verzoeker werd gevoerd. Dit werd hiervoor reeds grondig meegedeeld.

Tenslotte motiveert verwerende partij dat een schending van art. 3 EVRM niet van toepassing is en dat verzoeker, gelet op het feit dat hij nog zou kunnen terugkeren naar Albanië gezien hij geen bewijs voorlegt dat er niemand hem zou kunnen opvangen bij terugkeer.

Hoewel dit duidelijk werd meegedeeld, wordt ook dit door verwerende partij naast zich neergelegd. Verwerende partij heeft weet dat de volledige familie van verzoeker in België verblijft.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

Hierdoor lijkt de motiveringsverplichting dan ook geschonden.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Bijgevolg,

Dat verzoeker van mening is dat hij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij van mening is dat zijn regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden.

Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

Art.9bis.

§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties; 2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter. "

Dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden en dat verzoeker wel degelijk voldoet aan de basisvoorwaarden waardoor de aanvraag van verzoeker ten gronde moest behandeld worden.

Dat de beslissing van verwerende partij aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

Verzoeker verblijft al zeer lange tijd in België! Dat hij dan ook onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst, hij heeft hier immers een leven in veiligheid opgebouwd!

Dat het voor verzoeker helemaal niet duidelijk is waarom verwerende partij weigert rekening te houden met ALLE elementen die hij heeft aangehaald noch met het geheel van elementen.

De bestreden beslissing dient dan ook geschorst en vernietigd te worden aangezien deze het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel flagrant schendt.

Schending van de hoorplicht

Voor het opstellen van het bevel om het grondgebied te verlaten werd verzoeker niet gehoord alvorens het opstellen van dit bevel.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing zijn als aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- 1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast;*
- 2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend.*

(RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

In casu wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Dergelijke beslissing houdt in dat de belangen van verzoeker ernstig worden aangetast aangezien hij wordt blootgesteld aan een schending van artikel 3 EVRM.

Aan verzoeker wordt in casu een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd tevens in toepassing van artikel 7, alinea 1, °3 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is dan ook onmiskenbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoeker.

Aan beide voorwaarden is voldaan. De hoorplicht is bijgevolg van toepassing. Met andere woorden, de verwerende partij diende verzoeker de mogelijkheid te geven om zijn standpunt over een eventueel bevel om het grondgebied te verlaten uiteen te zetten. Bovendien diende verwerende partij verzoeker vooraf in kennis te stellen van het feit dat er overwogen werd een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen en verzoeker de kans te bieden om hierop te reageren. Ik verwijs hierbij tevens naar het arrest van uw Raad (arrest nr. 184.616 in RVV 202254). Deze reactie houdt tevens in dat hij op een adequate manier zijn standpunt kan duidelijk maken.

Verzoeker stelt niet te zijn gehoord en zijn relaas niet te hebben kunnen doen. Indien hij degelijk was gehoord geweest, had verzoeker zijn relaas kunnen doen.

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoeker.

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die deze beslissing zou hebben voor verzoeker indien hij dient terug te keren naar zijn land van herkomst.

Dat dit dan ook een flagrante schending is van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie van verzoeker, met betrekking tot deze beslissing.

Tweede middel: Schending van artikel 3 van het EVRM

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. "

Verzoeker heeft schrik dat hij slachtoffer zal worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Als hij dient terug te keren naar Albanië ondervindt hij problemen in de Albanese maatschappij.

Het mag duidelijk zijn dat verzoeker nergens meer terecht kan in zijn land van herkomst en dat een eventuele terugkeer een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM.

Dat zijn situatie grondig onderzocht dient te worden.

Ten eerste is het in de praktijk mogelijk dat individuen in de onmogelijkheid verkeren om bijvoorbeeld accommodatie te vinden.

Verzoeker heeft er geen netwerk waar hij terecht zou kunnen voor steun en hulp en dit in tegenstelling tot zijn verblijf hier in België, waar de familie hem een veilig onderkomen biedt en voor hem zorgt.

Uit het geheel van het administratief dossier blijkt duidelijk dat verzoeker onmogelijk kan terugkeren, dat er wel degelijk buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die een aanvraag in België verantwoorden.

Het mag duidelijk zijn dat verzoeker nergens meer terecht kan in zijn land van herkomst en dat een eventuele terugkeer een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM.

Dat zijn situatie grondig onderzocht dient te worden en dit onderzoek zeker niet werd uitgevoerd en/of gemotiveerd. De volledige familie van verzoeker verblijft in België. Hij heeft geen contacten meer in zijn land van herkomst, ook niet voor tijdelijk verblijf of tijdelijke opvang.

Derde middel: schending van artikel 6 Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens recht op eerlijk proces

Verzoeker werd aangehouden n.a.v. een strafonderzoek tegen inbreuken van de drugswetgeving. Verzoeker werd eenmalig vernoemd via een Whatsappbericht. Om deze reden en het feit dat verzoeker geen verblijf had, werd verzoeker aangehouden en in voorlopige hechtenis geplaatst. Bij beschikking van de raadkamer werd hij echter vrijgelaten in afwachting van het verdere onderzoek. Verzoeker dient zich wel beschikbaar te houden voor Justitie. Dit staat in schril contrast met het bevel om het grondgebied te verlaten dat verwerende partij heeft opgelegd.

Bovendien wenst verzoeker zijn onschuld in het drugdossier aan te tonen door mede zijn volledige medewerking te verlenen, hetgeen hij in het verleden ook reeds deed. Dit is onmogelijk indien verzoeker het grondgebied moet verlaten.

Dit is dan ook een schending art. 6 van het EVRM.

Immers artikel 6 van het EVRM waarborgt het recht op een eerlijk proces en de rechten van verdediging.

Het mislopen van het beroep schendt het recht op een eerlijk proces. Hij zal zich niet kunnen verdedigen en geen medewerking meer kunnen verlenen aan het strafonderzoek. Dit kan uiteraard niet gebeuren door een raadsman.

Dat zijn aanwezigheid in België wel degelijk noodzakelijk is. Indien hij België dient te verlaten zullen zijn rechten van verdediging (artikel 6 EVRM) ontegensprekelijk worden geschonden en zal dit hem bovendien ernstige schade kunnen opleveren. Immers is dit gevolg onomkeerbaar!

Art 6 EVRM stelt:

'Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vervolging heeft een ieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld. De uitspraak moet in het openbaar worden gewezen maar de toegang tot de rechtszaal kan aan de pers en het publiek worden ontzegd, gedurende de gehele terechtzitting of een deel daarvan, in het belang van de goede zeden, van de openbare orde ff nationale veiligheid in een democratische samenleving, wanneer de belangen van minderjarigen of de bescherming van het privé leven van procespartijen dit eisen of, in die

mate als door de rechter onder bijzondere omstandigheden strikt noodzakelijk wordt geoordeeld, wanneer de openbaarheid de belangen van een behoorlijke rechtspleging zou schaden. '

Hij wenst het strafonderzoek dan ook af te wachten.

Dat hiermede geen rekening werd gehouden.

Vierde middel: Schending van artikel 8 Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens — eerbiediging van het privéleven

Indien verzoeker dient terug te keren naar zijn land van herkomst, zal art. 8 van het EVRM geschonden worden.

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende:

"1. Eenieder heeft het recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling,

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van s'lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Verzoeker heeft verschillende sociale contacten in België. Bovendien verblijft de volledige familie van verzoeker in België.

Wanneer verzoeker dient terug te keren naar Albanië vormt dit een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel. Hij kan onmogelijk op vroegere kennissen terugvallen voor een, al dan niet tijdelijk, onderkomen. Hij heeft die jaren geleden achtergelaten en contacten verloren toen hij vluchtte vanuit Albanië. Hij kan onmogelijk op hen terugvallen gezien hij hen ook niet in de problemen wil brengen bij terugkeer.

Het is bovendien voor hem zeer moeilijk, quasi onmogelijk om in Albanië een familieleven te leiden en bijgevolg mag niet overgegaan worden tot de verwijdering van verzoekster. (EHRM, 9 april 1996, Adegbie t. Oostenrijk; EHRM, 26 maart 1992, Beljoudi t. Frankrijk).

Verzoeker leeft hier al jaar en dag samen met zijn broer en diens gezin en heeft hier een uitgebreide vrienden- en kennissenkring. Indien hij het land dient te verlaten, zal hij zijn familie en vrienden dienen achter te laten en moeten terug te keren naar een land waar hij geen opvangnetwerk heeft. Gezien hun langdurige samenwoning hebben zij een hechte band en is hun nabijheid en steun absoluut nodig. Ook met zijn andere familieleden die hier verblijven en de Belgische nationaliteit hebben is zijn band zeer intens.

Zij staan allen in voor elkaar. Ook verzoeker is aan het werk, en neemt deels de financiële zorgen van zijn moeder op zich. Niet enkel de ouders hebben de plicht om voor hun kinderen te zorgen. Deze plicht is tevens voor kinderen naar hun ouders. Om dit mogelijk te maken, wenst verzoeker in de nabijheid van zijn familie, meer bepaald ook zijn moeder te verblijven.

In casu bestaat er een privé — en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Het artikel beschermt zowel het privé — als het gezinsleven, Het privéleven is het geheel van persoonlijke, sociale en economische relaties die een persoon heeft opgebouwd in een land.¹⁷ Een langdurig verblijf in een bepaald land vereist in ieder geval een gedegen onderzoek naar het privéleven.¹⁸ Indien men vaststelt dat er inderdaad sprake is van een privéleven, dan dient de bevoegde autoriteit er het vereiste belang aan te hechten en dan kan een weigering van verblijf een schending inhouden op artikel 8 EVRM¹⁹ hetwelk naast de bescherming van het gezinsleven ook voorziet in de bescherming van het privéleven.

Artikel 8 definieert het begrip privéleven niet. Het is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het noch mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven.²⁰ De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is een feitenkwestie.

Gaat het om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt er in principe geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet er absoluut onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé(- en/of familie- en gezins)leven aldaar kan

handhaven en ontwikkelen. Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds en de samenleving anderzijds.

Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. Wanneer een persoon sociale bindingen in een land heeft uitgebouwd, dan dient men dit te catalogeren onder het privéleven. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Verzoeker kwam jaren geleden naar België en bouwde hier zijn leven op. Ondanks zijn onzekere toekomst heeft verzoeker een leven uitgebouwd in België. Verzoeker is steeds actief geweest en heeft gewerkt waardoor hij ook een groot netwerk aan sociale contacten uitbouwde en zo ook zijn integratie heeft bevorderd.

Ondanks de onzekere toekomst blijft hij geloven in het goede en heeft hij een positieve kijk op het leven. Zijn daden getuigen van engagement en solidariteit. Hij zet zich ook in voor anderen.

Verzoeker heeft wel degelijk een goede positie ingenomen in de maatschappij en zet zich ook voor allerlei personen in België in. Er is dus wel degelijk sprake van dermate nauwe banden met de maatschappij. Verzoeker is thans in een strafonderzoek verwikkeld, doch treft hij geen enkele schuld. Zijn arrestatie berust op een vergissing. Zijn naam kwam boven in het onderzoek doordat verzoeker een SMS had gestuurd naar de hoofdverdachte(n), doch dit bleek uiteindelijk niets te maken te hebben met het strafonderzoek. Om deze reden werd hij dan ook vrijgelaten door de raadkamer.

Dit strafonderzoek werpt nu een ander licht op verzoeker. Verzoeker is wel degelijk een integer persoon die zich niet met criminele activiteiten inlaat.

Dat dit geheel der omstandigheden wel degelijk als privéleven dient te worden aanzien en dat dit beschermd wordt door artikel 8 EVRM. Minstens het privéleven van verzoeker dient gerespecteerd te worden.

Thans is er aldus sprake van een veelheid aan buitengewone omstandigheden die een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet ontvankelijk maakt en waarmee wel degelijk rekening gehouden diende te worden bij het nemen van deze beslissing.

Verzoeker zijn belangen situeren zich volledig in België en hij bouwde hier een privéleven op waarbij hij zich intens wist te integreren. Wanneer men een afweging maakt aan de hand van de fair balance-toets, dan dient men vast te stellen dat de belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen dan die van de samenleving. Een regularisatie van zijn verblijf is de enige oplossing voor verzoeker!

Dat er dan ook een billijke afweging moet gemaakt worden in het licht van de fair balancetoets waarin men de belangen van de overheid moet afwegen tegen de belangen van verzoeker om zich hier te vestigen en zijn leven verder op te bouwen op het Belgische grondgebied.

Uit het geheel van het administratief dossier blijkt duidelijk dat verzoeker onmogelijk kan terugkeren, dat er wel degelijk buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die een aanvraag in België verantwoorden.

Verwerende partij stelt dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. Uw Raad heeft reeds geoordeeld dat deze stelling niet te rijmen valt met de rechtspraak van het EHRM :

"er dient immers op gewezen te worden dat artikel 8 van het EVO'l aspecten behelst van de sociale identiteit van een persoon. Het houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling, alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. (...) Het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen maakt onderdeel uit van het privéleven van elke persoon, (...) daar de gemachtigde zijn oordeel ten aanzien van het recht op een privéleven slechts onderbouwt door te stellen dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen, stelling die niet overeind kan blijven, en verder niet overgaat tot een uitdrukkelijke motivering met betrekking tot het concrete privéleven van de verzoeker, kan de Raad in casu niet vaststellen dat verweerder is overgegaan tot een zorgvuldige beoordeling en belangenafweging aangaande het privéleven van de verzoeker zoals zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM."

In het verleden diende verzoeker aanvragen tot gezinshereniging in op basis van zijn familie. Hij werd op basis van deze aanvraag in het bezit gesteld van een F-kaart. Achteraf bleek deze onterecht te zijn, doch dit neemt niet weg dat verzoeker zich gedurende deze tijd kon integreren. Een fout van de administratie kan niet verweten worden aan verzoeker. Men kan zijn integratie gedurende deze periode niet naast zich neerleggen. Verzoeker kon erop vertrouwen dat, gezien hij deze verblijfstitel ontving, hij ook het recht had zich te vestigen in België.

Hij ging onmiddellijk aan het werk en droeg zijn steentje bij aan de gemeenschap. Ook nadat zijn verblijfstitel werd ingetrokken, blijft verzoeker zich inzetten voor onze gemeenschap en voor zijn familie.

Er is sprake van een duurzame lokale verankering. Verzoeker is sinds 2018 op Belgisch grondgebied, had tewerkstelling en heeft serieuze persoonlijke inspanningen gedaan om zich ten volle te kunnen integreren in België.

Hij wenst zo snel mogelijk op zijn eigen benen te staan en opnieuw in zijn eigen onderhoud te voorzien en te kunnen bijdragen aan de zorg en opvang van zijn moeder.

Verzoeker geeft een ernstige blijk van integratie en verzoekt om die redenen, mede gelet op zijn langdurig verblijf, dat zijn verblijf wordt geregulariseerd.

III. Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

De onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissingen van de dienst vreemdelingenzaken zouden voor verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel betekenen.

Door de negatieve beslissingen kan verzoeker nu gerepatrieerd worden naar zijn land van herkomst hoewel hij een aanvraag heeft ingediend die volledig voldeed en nog steeds voldoet aan de voorwaarden.

Dat een eventuele terugkeer een schending zou uitmaken van artikel 3, 6 en 8 EVRM!

Daarnaast dienen de bestreden beslissingen geschorst te worden aangezien verzoeker gelet op de beslissingen dient terug te keren naar zijn land van herkomst.

Indien de beslissingen niet geschorst worden, zal dit enorme problemen voor verzoeker teweeg brengen.

Verzoeker dreigt volgende ernstige en moeilijk te herstellen nadelen te ondervinden:

Hij zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede;

Hij zal geen kansen hebben op onderdak en/of de arbeidsmarkt in Albanië na dergelijke lange afwezigheid;

Hij zal terechtkomen in een levensbedreigende situatie gezien zijn verleden (en dat van zijn familie) en/of een menonterende situatie bij gebrek aan sociaal opvangnetwerk ter ondersteuning bij terugkeer;

Hij zal een menonwaardig bestaan dienen te leiden gelet op het feit dat verzoeker geen familie of vrienden meer heeft in het land van herkomst die voor hem kunnen zorgen;

Het feit dat al zijn familieleden in België over legaal verblijf beschikken;

Geen veilig onderkomen en hechte relatie met zijn familie, die hier verblijft, moeten opgeven.

Zijn tewerkstellingsmogelijkheden niet kunnen benutten

Geen medewerking kunnen verlenen aan het strafonderzoek om zijn onschuld aan te tonen;

Verzoeker heeft immers niets of niemand meer in zijn land van herkomst, Indien hij terugkeert zal hij in een menonterende en levensbedreigende situatie terechtkomen.

Dat gelet op het voorgaande de bestreden beslissingen dan ook dienen geschorst te worden."

3.4. Wegens hun onderlinge samenhang worden de middelen tegen de tweede bestreden beslissing samen besproken.

De Raad stelt allereerst vast dat de motieven van de in hoofde van verzoeker genomen beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (cfr. RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Het bestreden bevel is gesteund op artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet dat luidt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...).”

Verzoeker betwist niet dat hij in het Rijk verblijft zonder in bezit te zijn van een geldig paspoort. In beginsel moet de verwerende partij dan een bevel om het grondgebied te verlaten afleveren.

Met betrekking tot de buitengewone omstandigheden, evenals zijn betoog over de artikelen 3, 6 en 8 van het EVRM, herhaalt de verzoeker zijn argumenten zoals ontwikkeld tegen de eerste bestreden beslissing. De Raad verwijst dan ook naar zijn bespreking van de desbetreffende middelen, zoals deze werden aangevoerd tegen de eerste bestreden beslissing.

Verzoeker voert de schending aan van de hoorplicht.

De Raad benadrukt dat de thans bestreden beslissing werd genomen op dezelfde dag als de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Die laatstgenoemde beslissing vormt een antwoord op de aanvraag van de verzoekende partij om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

De aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet die betrekking heeft op de onontvankelijkheid ervan, dit wil zeggen waarin de vraag wordt onderzocht of er buitengewone omstandigheden zijn om de aanvraag in te dienen in België in plaats van in het herkomstland, en waarbij dus geantwoord wordt op de vraag of de verzoeker al dan niet naar het herkomstland kan terugkeren, kan *in casu* aangenomen worden als een gelegenheid waarin de verzoeker zijn standpunt kenbaar heeft kunnen maken over de redenen die de overheid ervan zou kunnen weerhouden een terugkeerbesluit uit te vaardigen.

Verzoeker had immers de mogelijkheid om in het raam van zijn verblijfsaanvraag alle nuttige overtuigingsstukken over te maken en alle toelichtingen die hij vereist achtte mee te delen. Verzoeker kan dan ook niet voorhouden dat de hoorplicht werd geschonden bij het nemen van deze beslissing. De hoorplicht impliceert immers niet dat een tegensprekelijk debat wordt georganiseerd, doch slechts dat een rechtszoekende de kans dient te hebben om nuttige gegevens ter kennis van het bestuur te brengen. De verzoeker had deze mogelijkheid, minstens toont hij het tegendeel niet aan.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij, indien hij bijkomend was gehoord, elementen had kunnen aanbrengen die de verweerder nog niet bekend waren en die een invloed konden hebben op de totstandkoming van de bestreden beslissing. Een schending van de hoorplicht wordt niet aangetoond.

De middelen gericht tegen de tweede bestreden beslissing zijn, in zoverre ze onontvankelijk zijn, ongegrond. De Raad verwijst voor zover als nodig nogmaals naar de bespreking van de middelen gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend vijftientig door:

C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT